

และเหมาะที่สุดสำหรับทุกวิชา การสอนแต่ละวิธีย่อมมีลักษณะเด่น และลักษณะจำกัดอยู่ในตัวด้วยกันทั้งนั้น ฉะนั้นผู้สอนต้องรู้จักวิธีการสอนแต่ละวิธีมาประยุกต์ใช้ให้เหมาะกับบทเรียน

กู๊ด (Good, 1973 : 127) ได้ให้ความหมายเกี่ยวกับการสอนไว้ 2 นัย คือ

1. การสอน หมายถึง การกระทำซึ่งเป็นการอบรมสั่งสอนนักเรียนตามสถานศึกษาทั่วไป

2. การสอน หมายถึง การจัดสภาพการณ์ สถานการณ์ หรือกิจกรรมเพื่อช่วยให้นักเรียนหรือผู้เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้อุบัติขึ้นได้โดยง่าย

ในการจัดการด้านกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีผู้กล่าวถึงการจัดกิจกรรม เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนในหลาย ๆ ด้านดังที่ สจ๊วต อูทรานันท์ (2528 : 2) แนะนำว่า งานที่โรงเรียนต้องทำคือ การปรับปรุงหลักสูตร และการสร้างหลักสูตรให้เหมาะสมกับท้องถิ่น การจัดแผนการเรียนการสอน การจัด โครงการสอน การจัดครูเข้าสอน การจัดตารางสอน การจัดชั้นเรียน การผลิตสื่อการสอนและการพัฒนาการสอน รวมทั้งวิธีสอน

แนวทางในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาต่างประเทศให้บรรลุจุดประสงค์ของหลักสูตรนั้น กานดา สินธุวานนท์ (ม.ป.ป. : 118-126) ได้เสนอความคิดเห็นในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศไว้ดังนี้คือ

โปรแกรมภาษาไม่ควรตั้งเป้าหมายจำกัดลงไปว่าจะเน้นเฉพาะทักษะการอ่านหรือการพูด หรือทางใดทางหนึ่งโดยเฉพาะเท่านั้น แต่ควรสนับสนุนให้มีความพร้อมในทุกด้าน ควรปล่อยให้ฝ่ายผู้เรียนเป็นผู้เลือกที่มีความถนัดและมีความประสงค์จะเสริมสร้างให้สันทิศทางใดในชั้นสูงขึ้นตามความถนัดพิเศษของตน โปรแกรมควรจัดให้สนองให้ตามความต้องการ การจัดให้มุ่งทักษะใดทักษะหนึ่งโดยเฉพาะ หากจะใช้ประโยชน์จริงจะต้องเป็นสิ่งมาเสริมปลายทางเมื่อผู้เรียนได้มีรากฐานมั่นคง จากการเรียนทักษะพื้นฐานทั่วไปแล้ว กล่าวคือ สามารถเข้าใจ โครงสร้างและกลไกทางภาษาพร้อมทั้งมีทักษะที่จะใช้ภาษาได้แล้ว ดังนั้นในขั้นแรกของการวางพื้นฐานทางภาษาจึงควรให้สอนความรู้ทั้ง 4 ทักษะให้สัมพันธ์กัน

อากรณ ใจเที่ยง (2537 : 1) กล่าวว่า "ผู้สอนที่สอนอย่างมีหลักการ มีความรู้และทักษะจะช่วยให้ผู้เรียนเรียนอย่างมีความหมาย มีคุณค่า ประหยัดเวลา และป้องกันการสูญเปล่า ดังนั้นการเรียนการสอนจึงยึดหลักการสอนของแต่ละวิชาที่ผู้รู้กล่าวไว้ การสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา เป็นการเรียนการสอนระดับเริ่มต้นเรียน หากการเริ่มเรียนเข้าใจ และประทับใจ จะเป็นการสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียน การเรียนนั้นก็จะมีความหมาย มีคุณค่าแก่ผู้เรียน ครูผู้สอนจะต้องอาศัยหลักการสอน จิตวิทยาการสอน และเทคนิคการสอนทักษะต่าง ๆ ทางภาษาเป็นแนวทางดำเนินการสอน"

จากที่กล่าวมาแล้ว จะเห็นว่าการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนซึ่งครูเป็นผู้จัดทำให้เกิดการเรียนรู้ เจตคติที่ดีในการเรียนด้วยการใช้เทคนิคการสอน และนำจิตวิทยาการสอนมาใช้ย่อมส่งผลให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี ดังที่

แม่งน้อย เพียรสุขสวัสดิ์ (2526 : 41-43) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ การสะกดคำภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างการสอนแบบใช้เกมและแบบธรรมดาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการจัดการสะกดคำภาษาอังกฤษของกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบใช้เกมสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบธรรมดา

การจัดกิจกรรมให้หลากหลายเกิดจากเจตคติของครูที่ตีความตั้งใจสูงในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของครูจะส่งผลโดยตรงที่จะทำให้นักเรียนเข้าใจบทเรียน จากที่กล่าวมาสังเกตได้จากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ซึ่งเกิดการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของครู และปัจจุบันนี้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษมุ่งให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อเข้าสู่สังคมและวัฒนธรรม โดยใช้ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความ จึงขอเสนอผลการวิจัยที่เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมดังกล่าวดังนี้

คานล และสเวน (Canale and Swain อ้างถึงใน ยุทธศิลป์ จันทร์เหลือง, 2531 : 28) ได้ให้ทรรศนะเกี่ยวกับกิจกรรมที่จัดขึ้นในชั้นเรียนว่า ควรเป็นกิจกรรมที่เป็นการสื่อสารแท้จริง โดยยึดหลักของการติดต่อและความสัมพันธ์ของสมาชิกในสังคม เป็นกิจกรรมที่สร้างสรรค์ และนอกจากนั้นแล้วยังคงเป็นกิจกรรมที่มีจุดมุ่งหมายและควรเป็นกิจกรรมที่มีลักษณะเป็นจริง

ในสหรัฐอเมริกา มีการวิจัยพบว่า วิธีการที่ผู้สอนจะประสบความสำเร็จในห้องเรียนที่จัดการเรียนการสอนด้วยวิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร คือ

1. ผู้สอนควรอธิบายลักษณะกิจกรรมและแบบฝึกหัดที่ผู้เรียนต้องทำให้ชัดเจน รวมทั้งชี้แจงว่าผู้เรียนต้องทำอะไรเพื่อให้กิจกรรมดังกล่าวลุล่วงไป
2. ผู้สอนควรมีความสนใจและระมัดระวังไม่ว่าจะเป็นเวลาอธิบาย กำหนดหัวข้อสรุปหรือทบทวน
3. ผู้สอนควรให้ความสนใจเรื่องศัพท์อย่างมาก ซึ่งอาจรวมไปถึงการแปลศัพท์เป็นภาษาแม่ให้ ในกรณีที่การใช้ภาษาอังกฤษไม่ได้ผล
4. ผู้สอนควรใช้เวลากับการทำกิจกรรม ซึ่งต้องกระทำโดยผู้เรียนมากกว่าเวลาในการสอน การอธิบาย หรือการบอกวิธีการต่าง ๆ ห้องเรียนที่ประสบความสำเร็จจะให้เวลาผู้เรียนในการทำกิจกรรมถึงร้อยละ 82 ในขณะที่ผู้สอนใช้เวลาสอน อธิบาย และบอกวิธีการเพียงร้อยละ 18
5. ผู้สอนควรวางแผนการสอนไม่ให้กิจกรรมซ้ำซ้อน จำเจ จนผู้เรียนรู้สึกเบื่อหน่าย (ปารีชาติ วัฒนกุล, 2530 : 59 อ้างอิงมาจาก Paulston, 1984)

มีผู้ให้ความเห็นอีกอย่างหนึ่งว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศแก่นักเรียนนั้น ครูผู้สอนควรสร้างบรรยากาศของการเรียนให้เป็นธรรมชาติใกล้เคียงกับประเทศของเจ้าของภาษา แต่ที่น่าจะสำคัญยิ่งกว่านั้น บรรยากาศที่ห้องเรียนควรมีความเป็นกันเอง สร้างความอบอุ่นคุ้นเคยให้กับผู้เรียน การเรียนรู้ก็ น่าจะเกิดได้ง่ายขึ้นดังที่

พาร์คเกอร์ (Parker, 1967 : 53) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการสอนภาษาต่างประเทศกับบทบาทสมมุติ โดยเก็บข้อมูลและทดลองสอนในโรงเรียนมัธยมแห่งหนึ่งในรัฐนิวยอร์ก ได้สรุปและเสนอแนะว่า การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศควรสอนในสภาพการณ์ที่เป็นจริงเท่านั้น ไม่ว่าจะเป็นการเล่น ท่องบทโคลง อ่านออกเสียง หรือแสดงบทบาทสมมุติก็ตาม จะช่วยให้นักเรียนเกิดความมั่นใจที่จะใช้ภาษาที่ตนเรียน ผู้วิจัยเห็นด้วยกับการพยายามจัดบรรยากาศและ กิจกรรมให้เหมือนกับสภาพการณ์จริงในประเทศเจ้าของภาษามากที่สุด ได้เพิ่มเติมว่าการได้แสดงออกในสภาพการณ์ดังกล่าว จะช่วยให้นักเรียนเข้าใจวัฒนธรรมทั้งในส่วนที่เหมือน และส่วนที่แตกต่างจากสังคมของตนเอง

เพื่อช่วยให้การดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาดำเนินไปด้วยดี และครบตามจุดประสงค์ที่วางไว้ จึงเสนอเทคนิควิธีสอนต่าง ๆ ดังนี้

1. การสอนแบบบรรยายหรือแบบปฐกถา หมายถึง เรื่องราวที่กล่าวที่แสดงเป็นวิธีสอนวิธีหนึ่งที่ครูส่วนใหญ่ใช้กันอยู่ทั่วไป เป็นการสอนที่ครูศึกษาหาความรู้มาแล้ว มาบอกหรืออธิบายให้นักเรียนรับทราบ รับรู้ เป็นการสอนความรู้ใหม่โดยวิธีย่อ และต่อเนื่องกันอย่างมีเหตุผลเป็นขั้นตอนชัดเจน ไม่สับสน เป็นไปตามลำดับขั้นของเนื้อหาที่สอน ส่วนนักเรียนเป็นผู้รับฟังและคอยจดบันทึกเท่านั้น คอยคล้อยตามความคิดเห็นของผู้พูด และไม่มีส่วนร่วมในกิจกรรม การสอนแบบบรรยายนี้ ผู้สอนอาจใช้อุปกรณ์ประกอบคำบรรยายด้วย เช่น แผนภูมิ รูปภาพ ฯลฯ

2. การใช้คำถามเพื่อสอนให้นักเรียนรู้จักคิด และหาคำตอบเอง ครูจะต้องพยายามใช้คำถามกับนักเรียนมาก แต่อย่างไรก็ตาม การใช้คำถามที่ถูกต้องและมีประสิทธิภาพมิใช่่ง่าย ฉะนั้นครูต้องศึกษาวิธีการและเทคนิคการใช้คำถามอยู่เสมอ คำถามที่เด็กจะต้องค้นคว้า ทดลองหรือหาเหตุผล หาข้อมูลประกอบมาก จะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนที่จะทำให้เด็กคิดเป็น ฟังตนเองได้ และมั่นใจในตนเองยิ่งขึ้น

3. การสอนแบบสาธิต หมายถึง การปฏิบัติหรือการกระทำตัวอย่างให้ดูเป็นขั้นตอนอย่างละเอียด เพื่อเร้าหรือกระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจ และเมื่อสาธิตแล้วก็จะให้ผู้เรียนปฏิบัติตามขั้นตอนที่ได้สาธิตไปแล้วว่าถูกต้องเพียงใด การสอนแบบนี้เป็นการสอนให้นักเรียนปฏิบัติ นับว่ามีประโยชน์มาก เพราะทำให้ผู้เรียนมองเห็นวิธีเรียนเป็นขั้นตอน ตามลำดับจากง่ายไปหายาก เป็น

แรงจูงใจให้ผู้เรียนสนใจสามารถทำงานได้ถูกต้องแม่นยำ ทั้งเป็นการประหยัดเวลาในการสอนของครูด้วย

4. การค้นคว้าด้วยตนเอง เป็นกิจกรรมการเรียนรู้ที่ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักเรียนด้วยตนเอง ในการมอบหมายงานให้นักเรียนทำหรือการให้นักเรียนค้นคว้าด้วยตนเองนั้น ครูจะต้องมีจุดหมายและเตรียมตัวล่วงหน้า จะต้องศึกษาและค้นคว้าล่วงหน้าว่ามีแหล่งความรู้และ ข้อมูลที่ใดบ้างที่เด็กจะได้ไปศึกษาและค้นคว้าได้

5. การให้ทำแบบฝึกหัด หรือการให้การบ้าน เป็นกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักเรียน ผลจากการทำแบบฝึกหัดจะบอกให้ครูทราบว่านักเรียนเข้าใจบทเรียนที่เรียนไปแล้วหรือไม่ ถ้านักเรียนทำแบบฝึกหัดหรือทำการบ้านไม่ค่อยได้ ก็แสดงให้เห็นว่า ครูจะต้องสอนซ่อมเสริมหรืออาจจะต้องทบทวนบทเรียนใหม่

6. การสอนแบบอภิปรายรายกลุ่ม เป็นการให้โอกาสแก่ผู้เรียนทุกคนในชั้นได้ร่วมกันออกความคิดเห็นในวิชาหรือเรื่องที่ต้องการอภิปราย โดยที่ทุกคนได้แสดงเหตุผลในความคิดเห็นของตนเอง และรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น เป็นการสร้างภาวะการณ์ให้นักเรียนได้เรียนรู้ด้วยการค้นหาความจริงของคนกระต่างชั้น เนื่องจากได้ออกความคิดเห็น รับฟังผู้อื่น ได้รู้จักปรับปรุงเปลี่ยนแปลงและประเมินผลการกระทำของตนในโอกาสที่ได้รับความรู้เพิ่มจากการอภิปรายปัญหานั้น ๆ

7. การศึกษานอกสถานที่ เป็นการศึกษาเพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีประสบการณ์ตรง และได้พบโลกแห่งความเป็นจริง ซึ่งมีประโยชน์มาก และมีความหมายต่อการเรียนรู้ของนักเรียนมาก นอกจากนั้นยังเป็นการเปลี่ยนบรรยากาศการเรียนของนักเรียนด้วย การจัดการสอนให้มีการศึกษานอกสถานที่ควรเตรียมการอย่างระมัดระวัง เพื่อให้นักเรียนได้ชมสิ่งของหรือสถานที่ที่น่าสนใจอันเป็นประสบการณ์ตรงในการศึกษา การจัดทัศนศึกษานี้จะจัดเป็นระยะสั้นเพื่อไปเยี่ยมชมที่แห่งเดียว หรือ ไปหลาย ๆ วัน เพื่อชมหลายสิ่งในหลายสถานที่ก็ได้

8. การสอนแบบแสดงบทบาทสมมุติ เป็นวิธีการสอนแบบหนึ่งที่ทำให้เรียนออกมาทำท่าทางเลียนแบบของจริงตามที่ตนคิดว่าควรจะเป็น เช่น ท่าเดิน หกกลม วิ่ง พุด อากัปกิริยาต่าง ๆ ของเพื่อน หรือแสดงบทบาทสมมุติเป็น พี่น้อง พ่อ แม่ ตำรวจ ผู้ร้าย ทหาร จราจร พ่อค้า หรืออื่น ๆ โดยที่คิดทำแสดงบทบาทสมมุตินั้นสามารถนำไปสอนสอดแทรกได้หลาย ๆ บทเรียน

9. การสร้างสถานการณ์จำลอง เป็นกิจกรรมการสอนที่มีลักษณะใกล้เคียงกัน แสดงบทบาทสมมุติมาก แตกต่างกันอยู่ตรงที่ว่า การแสดงบทบาทสมมุติเน้นที่การแสดงออกและความรู้สึกของผู้แสดงแต่ละคน แต่การสร้างสถานการณ์จำลองเน้นที่กระบวนการและบรรยากาศทั้งหมด

ของการแสดง เน้นจำลองสถานการณ์จริงทั้งหมดไว้ในห้องเรียน เป็นต้นว่า เมื่อจะสอนเรื่องการ ลงคะแนนเลือกตั้งแทนที่จะบรรยายอย่างเดียวก็สร้างสถานการณ์ของจริงขึ้นมา

3.1 สภาพการจัดการเรียนการสอน

ปัจจุบันนี้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในวิชาภาษาอังกฤษ มุ่งให้ผู้เรียนใช้ภาษาในการสื่อสารให้เหมาะสมกับวัยของผู้เรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 นั้น มุ่งให้ผู้เรียนเกิด ความสนุกสนานในการเรียนการสอน และทำกิจกรรมโดยให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกฝนตนเองและ ทำกิจกรรมด้วยตัวนักเรียนเอง ใช้ระยะเวลาเรียนช่วงสั้น ๆ กำหนดให้เรียนตามหลักสูตร คาบละ 20 นาที มีการนำสื่อการเรียนการสอนและเทคโนโลยีสมัยใหม่มาใช้ประกอบการเรียนการสอน กิจกรรมที่ให้นักเรียนได้กระทำ เช่น การร้องเพลง การวาดภาพระบายสี การทำท่าทางแสดงบทบาทสมมติ การชมภาพยนตร์ การ์ตูน การดูโทรทัศน์ การดูภาพจาก CD Rom การดูวีดิทัศน์ (V.D.O.) ฯลฯ (จากบทสัมภาษณ์ครูผู้สอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวิเชียรชม โรงเรียนอนุบาลสงขลา โรงเรียนบ้านบางคาน และ โรงเรียนบ้านบ่ออิฐ สำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดสงขลา)

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยทั่วไป จากการได้ศึกษาเอกสาร งานวิจัย ทำให้ทราบถึงสภาพการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนดังนี้

วราพร พุ่มมณี (2529 : 109-112) ทำการวิจัยเรื่อง พฤติกรรมของครูผู้สอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในการใช้กิจกรรมและสื่อการสอนสำเร็จรูปตามคู่มือครู : การศึกษาเฉพาะกรณีศึกษาจังหวัดปทุมธานี พบว่า ครูส่วนใหญ่ร้อยละ 73.52 ทำกิจกรรมตามคู่มือครู

บิชอป (Bishop, 1967 : 2093-2094) ได้ศึกษาการใช้วิธีสอนภาษาต่างประเทศในโรงเรียนประถมศึกษาของรัฐออเรกอน พบว่า วิธีสอนที่ครูใช้ได้ผลดี เช่น การใช้ดนตรี การใช้เพลง การแสดงเรื่องลกสั้น ๆ การแสดงแบบละคร การแสดงบทบาท และการฝึกแบบฟัง-พูด และตรงกับที่พาร์คเกอร์ (Parker, 1967 : 53) กล่าวว่า การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ควรสอนในสภาพการณ์ที่เป็นจริงเท่านั้น ไม่ว่าจะเป็นการร้องเพลง ท่องบทโคลงกลอน อ่านออกเสียง แสดงละคร

ประสิทธิ์ นรศาสนวัต (2525 : 37) ทำการวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์พฤติกรรมการสอนของครูภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดนครสวรรค์ ตัวอย่างประชากรเป็นครูภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาในจังหวัดนครสวรรค์ จำนวน 20 คน ผู้วิจัยทำการสังเกตพฤติกรรมการสอนของครูในด้านการใช้ภาษา พร้อมทั้งสังเกตพฤติกรรมการใช้ภาษาของนักเรียนควบคู่ไปด้วย โดยใช้แบบสังเกตที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งคัดแปลงจากเครื่องมือวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ผลการวิจัยพบว่า ครูโดยส่วนรวมมี

พฤติกรรมการสอนด้านการใช้ภาษาอังกฤษมากกว่าภาษาไทย สำหรับการใช้ภาษาไทยของครูนั้น ใช้ในการสอนและอธิบายมากที่สุด ส่วนนักเรียนที่มีพฤติกรรมการใช้ภาษาอังกฤษในด้านการใช้ตามครูมากกว่าการใช้ภาษาอังกฤษโดยริเริ่มเอง

3.2 ปัญหาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นกระบวนการที่ต่อเนื่อง และมาจากบทบาทหน้าที่ของครูผู้สอนที่จะทำให้การเรียนการสอนนั้นประสบผลสำเร็จหรือล้มเหลว ขึ้นอยู่กับเทคนิควิธีการสอนกิจกรรมการเรียนการสอน อันจะนำไปสู่สัมพันธภาพที่กระหว่างครูกับนักเรียน ตลอดจนการสร้างเจตคติที่ดีต่อวิชาที่เรียน แต่บางครั้งครูผู้สอนก็จะประสบกับปัญหาต่าง ๆ ในการดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ตามที่ได้ศึกษาจากงานวิจัยต่าง ๆ ดังนี้

แมกเกรเกอร์ (Magregor, 1971 : 4-5) กล่าวถึงปัญหาการสอนภาษาอังกฤษว่า สิ่งแรกที่ต้องระวังคือ นักเรียนที่ได้รับการสอนจากครูที่ได้ผ่านการอบรมมาไม่เพียงพอ และมีความรู้ด้านภาษาอังกฤษน้อยมาก่อน เด็กก็จะได้รับฟังภาษาอังกฤษที่ไม่ถูกต้อง และเรียนรู้สิ่งที่ผิดมาโดยตลอด ครกกับกรองแก้ว แดงแก้ว และโอภาส หนูชัยแก้ว (บทสัมภาษณ์ ครูผู้สอนภาษาอังกฤษชั้น ป.1) กล่าวว่า การสอนภาษาอังกฤษจะมีปัญหามากถ้าครูผู้สอนไม่ได้จบการศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษมาโดยตรง เพราะจะมีปัญหาในการสอน การออกเสียงพูด บางครั้งก็จะไม่กล้าออกเสียง เนื่องจากไม่แน่ใจในคำที่ต้องการออกเสียงว่าถูกต้องหรือไม่

ทวีศักดิ์ ฉวนประทีป (2514 : 76) ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาการสอนภาษาไทยในโรงเรียนประถมศึกษาตอนปลายในจังหวัดราชบุรี พบว่า ปริมาณนักเรียนในชั้นเรียนจากการสำรวจจะเห็นได้ว่า มีครูจำนวนมากที่ต้องสอนนักเรียนมากกว่า 45 คน การที่ครูผู้สอนภาษาไทยในโรงเรียนประถมศึกษาตอนปลายต้องรับผิดชอบของนักเรียนจำนวนมากเช่นนี้ บ่อมทำให้ครูไม่สามารถจัดทำการสอนและฝึกทักษะต่าง ๆ ให้กับนักเรียนได้ผลดี และได้ทั่วถึง เพราะบางวิชาเป็นวิชาที่ต้องการฝึกฝนทักษะ เช่น วิชาการใช้ภาษาทำให้สอนและฝึกทักษะไม่ได้ผล เนื่องจากจำนวนนักเรียนในชั้นมากเกินไป เป็นอุปสรรคสำคัญ เป็นผลทำให้ครูเหนื่อยหน่าย ท้อแท้

กรองแก้ว แดงแก้ว (บทสัมภาษณ์ ครูผู้สอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 1) ให้ความคิดเห็นว่า ในการสอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ด้านอื่น ๆ ไม่มีปัญหา ยกเว้นด้านสภาพห้องเรียนที่มีนักเรียนมากเกินไป คือ มีจำนวน 53 คนต่อ 1 ห้องเรียน

ศิริวรรณ ดีไพบูลย์ (2522 : 86-152) ได้ศึกษาปัญหาการใช้หลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในเขตการศึกษา 2 พบว่า ครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีปัญหาในการใช้หลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 ในแต่ละด้านมาจากครูไม่ชอบสอนชั้นประถมศึกษา

ปีที่ 1 ครูได้รับการอบรมไม่ทั่วถึง จัดกิจกรรมการเรียนการสอนไม่เหมาะสมกับท้องถิ่น แผนการสอนมีมากเกินไป

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2529) พบว่า ครูไม่สามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาลักษณะนิสัยของนักเรียน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ยังคงยึดตัวครูเป็นศูนย์กลาง การให้นักเรียนทำกิจกรรมนักเรียนขาดการฝึกฝนเรื่องการทำงานเป็นกลุ่ม และการมีส่วนร่วมในการเรียน

สุมน และคณะ (2528 : 30-35) พบว่า ปัญหาที่เกี่ยวกับพฤติกรรมการสอนของครูคือ ครูยังสอนหนังสือมากกว่าสอนคน เน้นเนื้อหามากกว่าการปฏิบัติ ซึ่งไม่เป็นไปตามที่หลักสูตรกำหนดไว้

ผลการวิจัยของกรมวิชาการ (2524 : 6-9) พบว่า มีปัญหาในการใช้หลักสูตรคือ ครูส่วนใหญ่ยังใช้วิธีสอนแบบเดิม คือการบรรยายนักเรียนนั่งฟัง มีการซักถามเพียงเล็กน้อย และยังไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กรมฝึกหัดครู กรมสามัญศึกษา กรมอาชีวศึกษา กรมวิชาการ และสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2532 : 41-53) พบว่า ครูประถมศึกษาใช้เทคนิคการสอนแบบบรรยายเป็นส่วนใหญ่

จากเอกสารและงานวิจัยที่กล่าวมาแล้ว พอสรุปได้ว่า การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้เกิดประสิทธิภาพ และบรรลุจุดประสงค์ของหลักสูตรนั้นขึ้นอยู่กับครูเป็นบุคคลสำคัญที่จะดำเนินการให้การเรียนการสอนนั้นประสบผลสำเร็จหรือล้มเหลว ครูผู้สอนภาษาอังกฤษเป็นผู้มีบทบาท และจะต้องรู้หน้าที่ว่าตนเองจะต้องกระทำสิ่งใด เพื่อช่วยให้การสอนนั้นดำเนินไปได้ด้วยดี ครูควรมีจิตวิทยาการสอนนักเรียนในแต่ละระดับชั้น รู้จักการให้รางวัล การลงโทษ การเสริมแรง การฝึกฝน ให้นักเรียนใช้ภาษาสื่อสาร ซึ่งขณะนี้เป็นการต้องการของหลักสูตร ตลอดจนครูจะต้องจัดกิจกรรมให้เกิดความสนุกสนาน รู้จักการนำสื่อ อุปกรณ์ และเทคโนโลยีที่ทันสมัยมาใช้ประกอบการเรียนการสอน เพื่อดึงดูดให้นักเรียนสนใจเรียน อันจะส่งผลต่อการเรียนการสอนได้ดี เพราะนักเรียนจะเรียนด้วยความตั้งใจและในที่สุดก็จะสามารถบรรลุผลสำเร็จได้ จากเอกสารและงานวิจัยดังกล่าวมา พบว่า ครูยังมีปัญหาในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนมาก

4. ด้านสื่อการเรียนการสอน

สื่อการเรียนการสอนเป็นสิ่งที่ช่วยให้การเรียนการสอนบรรลุผลตามจุดประสงค์ของหลักสูตรเป็นเครื่องช่วยแบ่งเบาภาระของครูในการจัดการเรียนการสอนได้พัฒนาไปมาก มีการนำเทคโนโลยีใหม่ ๆ เข้ามาช่วยในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้มาก จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัย มีผู้ให้ความหมายของสื่อไว้มาก เช่น

คณะกรรมการผลิตชุดวิชาเทคโนโลยีและการสื่อสารการศึกษา มหาวิทยาลัยสุโขทัย
 ธรรมมาธิราช (2523 : 29) ให้ความหมายคำว่าสื่อการสอนว่า สื่อการสอน (Instructional Media)
 เป็นการเน้นสื่อที่จะนำมาใช้ในกระบวนการเรียนการสอนโดยเฉพาะ ซึ่งครอบคลุมวัสดุและวิธีการ
 ทุกรูปแบบ เช่น กิจกรรม การสาธิต ทดลอง การท่องเที่ยว การแสดงบทบาท วิทยากร วิทยุ
 โทรทัศน์ ภาพยนตร์ สิ่งพิมพ์ และการใช้ทรัพยากรความรู้ในท้องถิ่นต่าง ๆ

ชัยขงศ์ พรหมวงศ์ (2525 : 64) ได้ให้ความหมายไว้ว่า สื่อการเรียน คือวัสดุอุปกรณ์
 ประกอบ วัสดุ หมายถึงสิ่งสิ้นเปลืองต่าง ๆ เช่น ซอล์ค รูปภาพ แผนที่ อุปกรณ์ หมายถึง สิ่งที่
 คงทนถาวร เช่น กระดานดำ โต๊ะ เก้าอี้ ส่วนวิธีการสอนประกอบ หมายถึง วิธีการใช้วัสดุและ
 อุปกรณ์ต่าง ๆ เหล่านี้ รวมไปถึงทัศนศึกษา และการทดลองต่าง ๆ ด้วย

วารินทร์ รัชมิพรหม (2531 : 14) กล่าวว่า สื่อ (Medium-Media) กำเนิดมาจากภาษาลา
 ดินว่า "Between" ซึ่งแปลว่า ระหว่าง คำว่าสื่อจึงหมายถึงสิ่งที่เป็นพาหนะนำข้อมูลจากแหล่งกำเนิด
 ไปสู่ผู้รับ ในแง่ของสื่อของการส่งความหมายถึงกัน (Media of Communication) ที่ใช้กันอยู่ คือ
 ภาพยนตร์ โทรทัศน์ วิทยุ เครื่องเสียง ภาพ วัสดุฉาย และสิ่งพิมพ์ สิ่งเหล่านี้เมื่อนำมาใช้ในการ
 เรียนการสอนเราก็จะเรียกว่าสื่อการสอน

ส่วนเทคโนโลยีทางการศึกษาในปัจจุบันนี้นิยมนำมาใช้ในการเรียนการสอนกันมาก
 คณะกรรมการผลิตชุดวิชาเทคโนโลยีและการสื่อสารการศึกษา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
 (2523 : 39) ให้ความหมายว่า เทคโนโลยีทางการศึกษา หมายถึงการนำวัสดุ อุปกรณ์ และวิธีการมา
 ใช้อย่างมีระบบ เพื่อให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพสูงขึ้น วัสดุอุปกรณ์มิได้รวมเฉพาะสิ่งที่มี
 ราคาแพงอย่างเดียว หากคลุมถึงสิ่งของราคาถูกที่สามารถจะหาได้ในท้องถิ่นหรือทำขึ้นเอง วิธีการ
 นำวัสดุอุปกรณ์มาใช้ในห้องเรียนนั้นกระทำได้ด้วยการวางแผนและจัดระบบการใช้โดยอาศัยการ
 ทดลอง และผลงานวิจัยมาช่วยสนับสนุน

จากแนวการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามหลักสูตรภาษาอังกฤษ
 พุทธศักราช 2539 ในหลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ซึ่งมุ่งให้
 ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อเข้าสู่สังคมและวัฒนธรรม และสามารถใช้ภาษาเพื่อสื่อ
 ความได้ถูกต้อง โดยยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลางนั้น ทำให้นักเรียนมีโอกาสดูฝึกได้ทดลองด้วยตัว
 นักเรียนเอง สื่อการเรียนจึงเป็นอุปกรณ์สำคัญที่จะช่วยให้นักเรียนได้พัฒนาความรู้ทางภาษาอังกฤษ
 ได้เร็วขึ้น สื่อจึงมีความจำเป็นสำหรับการเรียนการสอน และมีประ โยชน์ดังที่ได้ศึกษาจากเอกสาร
 และงานวิจัยต่าง ๆ ดังนี้

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2530 : 993) ได้กล่าวถึงความสำคัญของสื่อ
 การสอนไว้ พอสรุปได้ดังนี้

1. สื่อการสอนเป็นเครื่องมือทำให้เกิดการเรียนรู้ นักเรียนจะเรียนรู้ได้ดีที่สุดด้วยการลงมือทำ เช่น การได้ฟัง ได้พูด ได้เห็น ได้ร่วมกิจกรรมต่าง ๆ

2. สื่อการสอนเป็นสิ่งสร้างความสนใจของนักเรียน การใช้สื่อการสอนทำให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้นที่จะได้เห็นสิ่งที่ครูนำมาแสดง นักเรียนเกิดความสนใจก็จะพยายามเรียนรู้และทำความเข้าใจต่อบทเรียนที่ครูสอน

3. สื่อการสอนช่วยให้เข้าใจความหมายได้ตรงกัน การที่ครูจะสอนคำศัพท์โดยอธิบายความหมายให้นักเรียนได้ฟังเพียงอย่างเดียว นักเรียนอาจเข้าใจไม่ตรงกับครูก็ได้ ถ้าครูวาดภาพบนกระดานหรือนำรูปภาพมาให้นักเรียนดู นักเรียนจะเข้าใจทันทีโดยครูไม่ต้องอธิบาย

4. สื่อการสอนให้ประสบการณ์ที่เป็นจริงแก่นักเรียน ช่วยให้นักเรียนจดจำบทเรียนได้แม่นยำ เช่น การให้นักเรียนได้ดูรูปภาพ ได้ฟังเสียง ได้เห็นการเคลื่อนไหวและได้รับประสบการณ์ตรงเกี่ยวกับสิ่งที่เรียน

5. สื่อการสอนส่งเสริมให้นักเรียนมีกิจกรรมสื่อการสอนหลายชนิดที่ครูนำมาใช้ในการสอน ครูอาจให้นักเรียนจัดทำขึ้น เช่น การทำบัตรภาพ บัตรตัวอักษร หรือวัสดุสำหรับเล่นเกมต่าง ๆ นักเรียนได้ฝึกฝนและทำกิจกรรมกับครูและเพื่อนนักเรียนด้วยกัน ทั้งในเวลาเรียนและนอกเวลาเรียน และยังเป็นการสร้างบรรยากาศความเป็นกันเองในการทำงานอย่างใกล้ชิดของครูกับนักเรียนก่อให้เกิดความอบอุ่นใจแก่นักเรียนยิ่งขึ้น

6. สื่อการสอนมีบทบาทเป็นตัวแบบที่ดีสำหรับให้นักเรียนฝึกฝน และสามารถทำให้เรียนได้รวดเร็วขึ้น หากไม่มีสื่อการสอนเป็นตัวแบบนักเรียนอาจมองไม่เห็นภาพ หรือปฏิบัติตามไม่ได้ เช่น การฝึกบทสนทนา การแสดงละคร หรือการแสดงบทบาทสมมติ เป็นต้น

7. สื่อการสอนช่วยพัฒนาความคิดของนักเรียนได้อย่างกว้างขวาง ทำให้เกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ทางภาษาได้ เช่น สื่อการสอนประเภทเกมทางภาษาช่วยพัฒนาความคิดและการรู้จักสังเกตคำให้แก้เด็ก

เปรี๊ยะ อุมุท (2519 : 1) สื่อการเรียนการสอนเป็นตัวกลางที่ช่วยนำความรู้จากครูผู้สอนหรือแหล่งความรู้ไปยังผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์พฤติกรรมตามที่ต้องการสื่อการสอนโดยทั่วไปมีคุณค่าอย่างยิ่งต่อระบบการเรียนการสอน ซึ่งเป็นตัวช่วยให้การถ่ายทอด ความรู้หรือการศึกษาค้นคว้าหาความรู้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และรวดเร็ว ซึ่งสามารถสรุปคุณค่าของสื่อการเรียนการสอนไว้ดังนี้

1. ช่วยให้คุณภาพของการเรียนรู้ดีขึ้น เพราะมีความจริงจังและมีความชัดเจนต่อผู้เรียน

2. ช่วยให้ผู้เรียนรู้ได้ในปริมาณมากขึ้นในเวลาจำกัด

3. ช่วยให้ผู้เรียนสนใจและมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันในกระบวนการเรียนการสอน
4. ช่วยให้ผู้เรียนประทับใจความรู้สึกและทำอะไรเป็นเร็ว และดีขึ้น
5. ช่วยส่งเสริมการคิดและการแก้ปัญหาในขบวนการเรียนรู้ของนักเรียน
6. ทำให้เรียนรู้ในสิ่งลำบากได้ง่ายขึ้น
7. ช่วยให้นักเรียนประสบความสำเร็จง่ายขึ้น และสอนได้มากขึ้น
8. ทำให้นักเรียนได้รับความศรัทธาอย่างเดียวกัน

สุไร พงษ์ทองเจริญ (2519 : 149) ได้กล่าวถึงความสำคัญและประโยชน์ของอุปกรณ์การสอนไว้ดังนี้คือ อุปกรณ์จะช่วยประหยัดเวลา และแรงงานครู เพราะเมื่อใช้อุปกรณ์ครูก็ไม่จำเป็นต้องเสียเวลาอธิบายมาก อุปกรณ์จะช่วยสร้างความสนใจของผู้เรียนให้เกิดความกระตือรือร้นที่จะได้เห็นเป็นสิ่งที่ครูนำมาแสดงทำให้บรรยากาศห้องเรียนดีขึ้น ไม่ซ้ำซากจำเจ

วารินทร์ รัศมีพรหม (2531 : 14-15) กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างสื่อกับการเรียนการสอนดังนี้

1. การพัฒนากระบวนการเรียนการสอนในการสามารถจำแนก และบูรณาการ
2. คุณสมบัติเฉพาะของสื่อที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการเรียนรู้
3. รูปแบบของการสื่อความหมายที่จะช่วยในการวิเคราะห์ และจัดการกับปัญหาการสื่อความหมายของมนุษย์

4.1 สภาพการใช้สื่อการเรียนการสอน

ถึงแม้ว่าสื่อการเรียนการสอนจะเป็นสิ่งที่มีความสำคัญ และมีประโยชน์ ช่วยแบ่งเบาภาระของครูในการสอน และการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ตลอดจนช่วยให้การเรียนการสอนนั้นบรรลุจุดประสงค์ของการเรียน แต่สภาพความเป็นจริงของการใช้สื่อการเรียนการสอนของครู บางครั้งก็ยังไม่เป็นไปตามความต้องการของหลักสูตร ดังที่ได้ศึกษาจากเอกสารและงานวิจัย มีผู้กล่าวไว้ดังนี้

สมยศ ชันแก้ว (2528 : 57-59) ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ และความต้องการทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่า การใช้สื่อการเรียนนั้นมีน้อย เห็นได้จากนักศึกษามีโอกาสเรียนจากตำราเพียงเล่มเดียวเป็นส่วนใหญ่ คือมีโอกาสเรียนจากหนังสือ Practice and Progress เท่านั้น ส่วนการใช้ห้องปฏิบัติการทางภาษา การใช้เทปบันทึกเสียง การใช้ภาพยนตร์ หรือฟิล์มสตริป ประกอบการสอนอยู่ในระดับน้อยที่สุด คือแทบไม่มีเลย การขาดสื่อเหล่านี้ทำให้การเรียนการสอนไม่บรรลุผลเต็มที่ และจากการวิจัยพบว่า สื่อการเรียนที่ใช้ได้ผลดีที่สุดคือ เครื่องรับโทรทัศน์ เครื่องบันทึกเสียง แผ่นเสียง ภาพยนตร์ และเกมส์ต่าง ๆ

เอมอร พานิชพงศ์, โอภาส หนูชูแก้ว, สภาวดี บุญเจริญ และวิมลรัตน์ อรุณโรจน์ (บทสัมภาษณ์ครูผู้สอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 1) กล่าวว่า การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันมีการนำสื่อต่าง ๆ มาใช้ประกอบการสอนมากมาย มีทั้งของจริง ของจำลอง บัตรภาพ ตลอดจนสื่อเทคโนโลยีสมัยใหม่ โดยเฉพาะเป็นสื่อประกอบการสอนภาษาอังกฤษโดยตรง เช่น มีวีดิทัศน์ (V.D.O.) CD-Rom ตลอดจนมีห้องปฏิบัติการทางภาษา (Sound Lab) มาช่วยแบ่งเบาภาระให้แก่ครูผู้สอนได้มาก แต่สื่อที่ปัจจุบันนี้นิยมใช้กันน้อย คือบัตรคำ

ณ อัญชัน จิตสุข (2537 : 83-84) ได้วิจัยเรื่อง การสังเคราะห์งานวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ พบว่า สื่อการสอนที่ครูใช้ระดับมากคือ แบบเรียน บัตรภาพ กระดานคำ แลปประโยค แลบบันทักเสียง เกมส์ ของจริง และวีดิทัศน์ สื่อการสอนที่ใช้ในระดับน้อยคือ เพลง นอกจากนี้ยังพบว่า การใช้วีดิทัศน์ในการสอนภาษาอังกฤษ จะทำให้นักเรียนรู้สึกพอใจ และสนุกสนานกับการเรียน นักเรียนจะได้รับความรู้เพิ่มขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับคำศัพท์ สามารถเข้าใจเนื้อเรื่องได้ดี และมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนการสอน

นิวัฒน์ เวฬุการ (2537 : 158) ได้ทำวิจัยเรื่องพฤติกรรมการสอนของครูผู้สอนภาษาอังกฤษดีเด่น สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสุราษฎร์ธานี พบว่า พฤติกรรมการใช้สื่อการเรียนการสอนที่ครูส่วนใหญ่ใช้คือ บัตรคำ แลปประโยค รูปภาพ ใช้สื่อเพื่อสร้างความสนใจ และเพื่อให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหาสอดคล้องกับแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในกลุ่มมือครู ซึ่งกิจกรรมที่จัดให้นักเรียนฝึกนั้น ดำเนินไปด้วยสื่อประเภทบัตรคำ และบัตรภาพเป็นส่วนใหญ่

อตุล นาคะโร (2539 : 147) ได้ทำการวิจัยเรื่อง สภาพและปัญหาการจัดทำและการใช้แผนการสอนตามหลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง 2533) ของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พบว่า สื่อและอุปกรณ์ที่ครูกำหนดใช้มากที่สุดในแผนการสอนวิชาคณิตศาสตร์ กลุ่มวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต และกลุ่มวิชาการงานพื้นฐานอาชีพ ครูส่วนใหญ่ใช้สื่อที่เป็นของจริง เพราะเนื้อหาทั้ง 3 วิชานี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับสิ่งของ เครื่องใช้ในชีวิตประจำวัน ครูผู้สอนสามารถนำของจริงเหล่านั้นมาเป็นสื่อในการสอนได้ง่าย ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดพิษณุโลก (2537) ที่ศึกษาเรื่องสภาพการใช้หลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง 2533) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดพิษณุโลก พบว่า สื่อประกอบการสอนที่ครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ใช้อยู่ในระดับมากคือ ของจริง และยังคงสอดคล้องกับผลการวิจัยของ พันธณีย์ วิหคโต (2537 : 51) ที่ศึกษาเรื่อง สภาพการจัดการเรียนการสอนกลุ่มทักษะ (ภาษาไทย และคณิตศาสตร์) ของครูดีเด่นระดับจังหวัดในโรงเรียนประถมศึกษา พบว่า ทั้งครูผู้สอนคณิตศาสตร์และภาษาไทยส่วนใหญ่ใช้สื่อที่เป็นของจริง และยังคงสอดคล้องกับผลการวิจัยของ วราภรณ์ ศศิธรสนธิ (2539 : 150) ที่ได้

ศึกษาเรื่อง การจัดกิจกรรมการสอนของครูคณิตศาสตร์ ที่เด่นในโรงเรียนประถมศึกษาเขตการศึกษา 2 พบว่า ครูผู้สอนคณิตศาสตร์ที่เด่นได้ให้ข้อเสนอแนะว่า สื่อการสอนที่ใช้ปกติควรจะเป็นของจริง

4.2 ปัญหาด้านสื่อการเรียนการสอน

ครูผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ประสบปัญหาด้านสื่อและอุปกรณ์การสอนค่อนข้างมาก และโดยเฉพาะในปัจจุบันนี้ แนวการจัดการเรียนการสอนเพื่อมุ่งให้ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ให้นักเรียนได้ปฏิบัติจริง สื่อการเรียนการสอนจึงมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

การสอนภาษาอังกฤษเพื่อให้เกิดผลดีดังที่ตั้งจุดประสงค์ไว้ สื่อการสอนหรืออุปกรณ์เป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้การเรียนการสอนนั้นบรรลุผล และเกิดประสิทธิภาพยิ่งขึ้น แต่การจัดการเรียนการสอนนั้น ครูส่วนใหญ่ยังประสบปัญหาด้านนี้อยู่ ดังที่ ซีรพงศ์ แก่นอินทร์ (2525 : 86) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ปัญหาและความต้องการเพื่อปรับปรุงการสอนของครูวิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาในจังหวัดศรีสะเกษ พบว่า ครูยังมีปัญหาด้านสื่อและอุปกรณ์การสอนอยู่มาก โดยเฉพาะครูผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ยังขาดแคลนเทปบันทึกเสียงและตรงกับผลการวิจัยของ อุทัย ภิมขันธ์ (2510 : 20) และสุวรรณดี เต็งอำนาจ (2508 : 95) ที่พบว่า ครูขาดแคลนอุปกรณ์การสอน เพราะไม่ค่อยได้รับการสนับสนุนและไม่มีทุน ห้องปฏิบัติการทางภาษา การสาธิตหุ่นจำลอง แผ่นภาพ ส่วนอุปกรณ์อื่น ๆ ซึ่งยังไม่ได้รับการใช้เลย ได้แก่ วิทยุ โทรทัศน์ การอัดสำเนา และฟิล์มสตริป

วัฒนาวรรณ จันทร์กุล (2536 : 51) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับการผลิต และการใช้สื่อการสอนของครูผู้สอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จังหวัดขอนแก่น ผลการวิจัยพบว่า ครูผู้สอนส่วนใหญ่มีปัญหาเรื่องการผลิตสื่อการสอน และการใช้สื่อการสอน สาเหตุของปัญหาคือ ครูไม่มีเวลาเพียงพอในการผลิต เนื่องจากครูผู้สอนส่วนใหญ่มีภาระงานรับผิดชอบงานอื่น ๆ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ชูสิทธิ์นั เจียมเผ่า (2527 : 57-63) ทำการวิจัยเรื่อง ปัญหาการใช้สื่อการสอนวิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนรัฐบาลในเขตจังหวัดพิษณุโลก และสุโขทัย พบว่า ปัญหาการใช้อุปกรณ์การสอนของครูในการสอนภาษาอังกฤษ พบว่า มีสาเหตุมาจาก

1. อุปกรณ์การสอนที่โรงเรียนมีอยู่ไม่เหมาะสมกับบทเรียน
2. ครูไม่ถนัดในการใช้อุปกรณ์
3. ครูสามารถสอนโดยไม่ต้องใช้อุปกรณ์
4. ครูไม่มีเวลาในการเตรียมอุปกรณ์
5. ครูเห็นว่าการใช้อุปกรณ์ทำให้เสียเวลาและสอนไม่ทันหลักสูตร

6. โรงเรียนไม่มีงบประมาณสำหรับจัดซื้อ
7. ครูไม่มีประสบการณ์หรือเคยฝึกหัดมาก่อน
8. ครูคิดว่าเสียเวลาทำงานและความคิดโดยไม่คุ้มค่า
9. ครูเห็นว่าอุปกรณ์นั้นใช้แล้วไม่ได้ผล ทำให้รู้สึกเบื่อ

บุษชาติ เฟ่งพิณิจ (2512 : 115-117) ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษของครูผู้สอนในระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา สรุปปัญหาในการสอนวิชาภาษาอังกฤษเกี่ยวกับอุปกรณ์การสอนว่า ครูส่วนใหญ่ประสบปัญหาขาดอุปกรณ์ที่จำเป็น จะฝึกทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษและหนังสือประกอบการค้นคว้า มีจำนวนไม่สอดคล้องกับนักเรียน

วราพร พุ่มมณี (2529 : 98) ทำการวิจัยเรื่อง พฤติกรรมการสอนของครูผู้สอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในการใช้กิจกรรมและสื่อการสอนสำเร็จรูปตามคู่มือครู : การศึกษาเฉพาะกรณีจังหวัดปทุมธานี ผลการวิจัยสรุปว่า ครูร้อยละ 48.72 ใช้สื่อการสอนตามคู่มือครู ร้อยละ 51.21 ไม่ใช้สื่อการสอนตามคู่มือครู ครูที่ไม่ใช้สื่อการสอนตามคู่มือครูใช้สื่ออื่นแทน ร้อยละ 27.89 และไม่ได้ใช้สื่อใด ๆ เลยร้อยละ 72.11

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2529 : 40-45) พบว่า ครูมีปัญหาเกี่ยวกับการใช้สื่อการเรียนการสอน คือ

1. ครูเห็นว่าการผลิตและการใช้สื่อการเรียนการสอน ทำให้ยุ่งยากเสียเวลาสอน
2. งบประมาณในการจัดซื้อวัสดุสิ้นเปลือง เพื่อจัดทำสื่อการเรียนการสอนไม่พอเพียง
3. โรงเรียนขนาดสถานที่จัดเก็บรวบรวมสื่อการเรียนการสอน ถึงมีสถานที่ก็ขาดผู้ดูแล

ควบคุมสื่อการเรียนการสอน

ประสงค์ พิมล (2529 : 79-87) ได้ศึกษาปัญหาการผลิตและการใช้สื่อการสอนของครูในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร พบว่า ครูส่วนมากมีภาระหน้าที่ในการสอนและทำกิจกรรมต่าง ๆ มาก ทำให้ไม่มีเวลาในการผลิตสื่อ งบประมาณจากทางโรงเรียนที่สนับสนุนการผลิตก็น้อยไม่เพียงพอ ครูยังขาดความรู้ ทักษะ ขาดประสบการณ์และผู้นำในการผลิตสื่อ ครูไม่มีเวลาในการเตรียมสื่อการเรียนการสอนในชั้นเรียน สื่อการสอนในโรงเรียนมีน้อย ไม่พอเพียงต่อการใช้ และหาสื่อให้ตรงกับจุดประสงค์ในการสอนยาก

ผลการวิจัยของสุนันทา ดุรงค์พันธ์ (2527 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาพบว่า ครูมีความต้องการที่จะได้รับการนิเทศ แนะนำ หรือการจัดการอบรมเกี่ยวกับการผลิต และการใช้อุปกรณ์การสอน

อดุล นาคะโร (2539 : 137) ได้ทำการวิจัยเรื่อง สภาพและปัญหาการจัดทำและการใช้แผนการสอนตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ของครูชั้น

ประถมศึกษาปีที่ 1 พบว่า ครูมีปัญหาด้านสื่อและอุปกรณ์ที่มีจำนวนจำกัด ไม่เพียงพอต่อการเลือกใช้ และครูไม่มีความรู้ความสามารถในการผลิตสื่อขึ้นใช้ให้ตรงกับความต้องการ

ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในชั้นประถม นั้น สื่อการเรียนการสอนภาษาที่คมีหลากหลายประเภทที่สามารถนำมาประกอบการเรียนการสอน จะช่วยครูให้พัฒนานักเรียนได้มาก สื่อนั้นมีทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ตลอดจนสื่อเทคโนโลยีที่ทันสมัย หรือสื่อการสอนทางไกลอื่นๆ ขึ้นอยู่กับครูผู้สอนที่จะสามารถเลือกใช้สื่อให้เหมาะสม สถานการณ์การเรียนการสอน อันจะส่งผลให้นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ดี แต่จากเอกสารและงานวิจัยที่กล่าวมายังพบว่าครูส่วนใหญ่มีปัญหาในการใช้สื่อการเรียนการสอนอยู่มาก

5. ด้านการวัดและการประเมินผล

บุญทัน อยู่หมบุญ (2529 : 217) ที่กล่าวว่า การวัดผลหมายถึงกระบวนการใด ๆ ที่จะให้ได้ข้อมูลทางการศึกษา เช่น ใช้การสังเกต การซักถาม และการทดสอบ

ชวาล แพร์ตกุล (2518 : 14) ได้ให้ความหมายของการประเมินผลการศึกษาว่าเป็นกระบวนการที่ครูนำทุก ๆ รายการที่ได้จากการวัดไปใช้ เพื่อวินิจฉัย ตีราคา คุณค่าและผลสรุป เช่นเดียวกับ ไพศาล หวังพานิช (2526 : 13) ได้ให้ความหมายของการประเมินว่าเป็นกระบวนการตัดสิน ตีราคา สรุป เพื่อพิจารณาความเหมาะสมหรือหาคุณค่าของคุณลักษณะและพฤติกรรม และ อีเบล (Ebel, 1972 : 362) ได้ให้ความหมายของการประเมินว่าเป็นการตัดสินความสามารถ ซึ่งใช้คะแนนจากการวัดเป็นเครื่องพิจารณาประกอบตัดสิน

การวัดและประเมินผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษนั้น มิได้แตกต่างไปจากวิชาอื่นมากนัก ซึ่งครูผู้สอนก็คือผู้ทำการวัดและประเมินผลนักเรียน จะต้องคำนึงถึงทักษะและความรู้ของนักเรียนที่ได้รับจากการเรียนภาษาอังกฤษ ปัจจุบันนี้การสอนภาษาอังกฤษเรามุ่งหวังเพื่อนักเรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร

ดั่งที่กระทรวงศึกษาธิการ (2538 : 6) การประเมินผลการเรียนกลุ่มประสบการณ์พิเศษนี้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม คือให้โรงเรียนเป็นผู้ประเมินผลการเรียนการสอนเอง เพื่อดูความก้าวหน้าของผู้เรียนและปรับปรุงการสอนของครู แต่จะไม่นำมาเป็นเกณฑ์การตัดสินผลการเรียน โรงเรียนต้องทำการประเมินผลระหว่างภาคและปลายภาค เช่นเดียวกับกลุ่มประสบการณ์อื่น ๆ

กระทรวงศึกษาธิการ (2540 : 7) ได้ให้กระบวนการวัดและประเมินผลที่สำคัญไว้ดังนี้
กระบวนการวัดและประเมินผล เน้นการวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั้งในแง่ของการใช้ภาษาเพื่อเข้าไปสู่สังคมและวัฒนธรรม และการใช้ภาษาเพื่อ

สื่อความ วัดทั้งความรู้ทางภาษาและความสามารถในการใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง ใช้การวัดและประเมินผลเป็นเครื่องช่วยพัฒนาความสามารถทางภาษาของผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยอาศัยการวัดและประเมินผลการใช้ภาษาทั้งด้านการฟัง พูด อ่าน เขียน ด้วยข้อทดสอบประเภทต่าง ๆ การเก็บบันทึกผลการทำงานที่ได้รับมอบหมาย แบบสังเกตเพื่อก่อให้เกิดการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง สม่ำเสมอ ในแต่ละระดับชั้นควรมีการวัดมาตรฐานพื้นฐานภาษาอังกฤษของผู้เรียน ให้ทราบว่า ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของคนอยู่ในระดับใด และควรจะได้รับ การซ่อมเสริมอย่างไร จัดให้มีข้อสอบวัดมาตรฐานพื้นฐานของความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษอันเป็นมาตรฐานกลาง โดยอาจกำหนดขึ้นให้ใกล้เคียงกับมาตรฐานสากลของประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ

กาญจนา เกียรติประวัติ (2524 : 167) กล่าวถึงความสำคัญของการวัดและประเมินผลไว้ว่า ผลการประเมินมีส่วนเกี่ยวข้องกับบุคคลหลายฝ่ายในแง่มุมต่าง ๆ ดังนี้

1. ผู้เรียน การประเมินผลเพื่อปรับปรุง (Formative Evaluation) ช่วยให้ผู้เรียนปรับปรุงแก้ไขการเรียนของตนได้ ก่อนที่จะก้าวไปศึกษาเนื้อหาใหม่ เพราะบุคคลจะแก้ไขการเรียนของตนได้ดีต่อเมื่อรู้จุดบกพร่องของตนเอง ส่วนการประเมินผลเพื่อตัดสินผลการเรียน (Summative Evaluation) ช่วยให้ผู้เรียนวางแผนระยะยาวในการค้นคว้าหาแนวทางศึกษาต่อหรือการประกอบอาชีพ

2. ผู้ปกครอง การรายงานผลการเรียนช่วยให้ผู้ปกครองรู้ความก้าวหน้าของนักเรียนใน ความปกครองของตน และช่วยส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างทางบ้านกับโรงเรียน เป็นการสนับสนุนพัฒนาการในตัวผู้เรียนอีกด้วย

3. ครูผู้สอน ผลการประเมินช่วยให้ครูสามารถให้ความช่วยเหลือแก่ผู้เรียนได้ถูกจุด เช่น เลือกสิ่งเร้าใหม่ เลือกวิธีสอนใหม่ หรือนำมาใช้ในการจัดกลุ่มเพื่อช่วยให้ผู้เรียนอยู่ในสภาพที่ สามารถเรียนรู้ได้ดีขึ้น

4. ฝ่ายแนะแนว การประเมินผลที่คิดจะช่วยการทำงานของบริการแนะแนวในโรงเรียน ได้มาก เช่น ช่วยวิเคราะห์ความเด่น ค้อยของผู้เรียน เป็นจุดเริ่มต้นของการศึกษาเด็กเป็นรายบุคคล และเป็นแนวทางในการแนะแนวการเรียนหรืออาชีพให้แก่ผู้เรียน

5. ผู้บริหาร อาจได้รับประโยชน์จากรายงานผลการเรียนของเด็กในแง่ต่าง ๆ ทำให้ทราบมาตรฐานทางด้านวิชาการของโรงเรียน ซึ่งนำไปสู่แนวทางปรับปรุงส่งเสริมสภาพการเรียน การสอนให้แก่ครู

5.1 สภาพการวัดและการประเมินผล

การวัดและการประเมินผลเป็นกระบวนการที่ต่อเนื่องจากการจัดกิจกรรมการเรียน การสอนมีความสัมพันธ์กัน โดยการวัดนั้นทำให้ทราบถึงความรู้ความสามารถของผู้เรียนแล้ว ยังทำให้ทราบว่า หลักสูตรและการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้ผลตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้ ประสพผลสำเร็จมากน้อยเพียงใด การวัดและประเมินผลในวิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษา เป็นการวัดผลในกลุ่มประสบการณ์พิเศษ ให้โรงเรียนแยกประเมินต่างหาก เพื่อศึกษาความก้าวหน้าจากการเข้าร่วมกิจกรรมและไม่นำมาพิจารณาตัดสินผลการเรียน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2532 : 77)

ส่วนการวัดและประเมินผลในวิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 นั้น เป็นการวัด เพื่อดูความก้าวหน้า การพัฒนาการเรียนรู้ของนักเรียน โดยครูจะวัดผลในชั้นเรียนจากการสังเกต การพูดคุย การทำแบบฝึกหัด แบบทดสอบ สัมภาษณ์นักเรียนเป็นรายบุคคล ใช้วิธีการวัด หลาย ๆ แบบ โดยครูจะทำการวัดผลในแต่ละชั่วโมง และยังมี การวัดผลระหว่างภาคเรียน และปลายภาคเรียนอีกด้วย แต่จะไม่มีหลักฐานแสดงในสมุด ป.02 ขึ้นอยู่กับเทคนิค วิธีการของครูผู้สอนแต่ละคนว่าจะทำการวัดจุดประสงค์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ และเก็บหลักฐานไว้ตรงส่วนใด อาจจะจัดทำร่วมกับวิชาอื่น ๆ โดยทำใบแทรกต่างหากให้เห็นชัดเจน หรือจัดทำแยกต่างหากเฉพาะวิชาภาษาอังกฤษ ก็แล้วแต่ครูผู้สอนจะคิดทำขึ้นเอง ตลอดจนการชี้แจงผลการเรียนให้นักเรียนทราบ ก็กระทำหลักฐานเช่นเดียวกัน เนื่องจากในสมุดรายงานผลการเรียนไม่มีการประเมินผลการเรียน ภาษาอังกฤษแสดงไว้เช่นกัน (จากบทสัมภาษณ์ เอมอร พานิชพงศ์ และชุศรี มีแสง ครูผู้สอน ภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวิเชียรชม สำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดสงขลา)

ส่วนการวัดและประเมินผล จากการศึกษาวิจัยมีดังนี้

สมยศ ชันแก้ว (2528 : 59) ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ และความต้องการทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่า ด้านการวัดผลอาจารย์ผู้สอนวัดผลนักศึกษาทุกครั้งหลังเรียนจบแต่ละบทเรียนในระดับมาก การวัดผลใช้ข้อสอบปรนัยในระดับมากที่สุดเพราะสะดวกในการตรวจให้คะแนน ส่วนการวัดผลใช้ข้อสอบอัตนัยอยู่ในระดับปานกลาง อาจารย์ผู้สอนวัดผลโดยให้นักศึกษาอ่านเพื่อจับใจความสำคัญในระดับมาก ส่วนการให้สรุปเรื่องที่ฟัง การให้พูดตามหัวข้อที่กำหนด และให้เขียนตามหัวข้อที่กำหนด ผู้สอนใช้ระดับปานกลาง อาจารย์ผู้สอนควรใช้วิธีการหลาย ๆ แบบในระดับมาก เท่าเทียมกัน เพื่อให้การวัดผลมีความเที่ยงตรงแม่นยำ เช่น ใช้การสัมภาษณ์ ใช้ข้อสอบอัตนัย และปรนัย การสังเกตการพูดในห้องเรียน การแสดงความคิดเห็น ตลอดจนท่าทางของนักศึกษาในขณะที่เรียน เป็นต้น

อคฺล นาคะโร (2539 : 152) ทำวิจัยเรื่องสภาพและปัญหาการจัดทำและการใช้แผนการสอนตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พบว่า การวัดและประเมินผลที่ครูกำหนดใช้มากที่สุด แผนการสอนกลุ่มวิชาทักษะครูส่วนใหญ่กำหนดใช้แบบทดสอบ ทั้งนี้เป็นเพราะว่ากลุ่มวิชาทักษะเป็นวิชาที่ส่งเสริมให้ ผู้เรียนมีพัฒนาการทางสติปัญญา หรือสมรรถภาพสมองเป็นสำคัญ ดังนั้นการใช้แบบทดสอบวัดความสามารถทางด้านนี้จึงเหมาะสม ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ วราพร ศศิธรสนธิ (2538 : 151) ศึกษาเรื่องการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของครูคณิตศาสตร์ดีเด่นในโรงเรียนประถมศึกษาเขตการศึกษา 2 พบว่า เครื่องมือวัดและประเมินผลที่ครูคณิตศาสตร์ส่วนใหญ่ใช้คือแบบทดสอบ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับการวิจัยของสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดพิษณุโลก (2537) ที่ศึกษาเรื่องสภาพการใช้หลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดพิษณุโลก พบว่า ครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 วัดและประเมินผลโดยใช้แบบทดสอบแบบปรนัยมากที่สุด

แผนการสอนกลุ่มวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต และกลุ่มวิชาสร้างเสริมลักษณะนิสัย พบว่า ครูส่วนใหญ่กำหนดวิธีวัดและประเมินผลโดยใช้การสังเกตพฤติกรรมกิจกรรม โดยการตรวจผลงาน เป็นเพราะว่ากลุ่มวิชานี้ส่วนใหญ่เป็นการสอนประสบการณ์การทำงานให้นักเรียนเกิดคุณสมบัติรักการทำงาน ทำงานเป็น ตลอดจนมีเจตคติที่ดีต่องาน มากกว่าการสอนเนื้อหาวิชา ดังนั้นการวัดและประเมินผลจึงควรประเมินผลการปฏิบัติงานของนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ วิชัย ประสิทธิ์วุฒิเวช (2535 : 221) และมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2532 : 494) ที่กล่าวว่า การวัดผลกลุ่มวิชาการทำงานและพื้นฐานอาชีพควรสังเกตการทำงาน และตรวจผลงานที่นักเรียนทำ

5.2 ปัญหาการวัดและประเมินผล

จากสภาพการวัดผลดังที่กล่าวมาแล้ว ทำให้ครูผู้สอนเกิดปัญหาในการวัดและประเมินผลในด้านต่าง ๆ มากมาย ดังที่ได้ศึกษาจากเอกสารงานวิจัยดังนี้

วัลภา อารีรัตน์ (2523 : 67) ได้ศึกษาปัญหาการวัดและประเมินผลนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 2 สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดกาญจนบุรี เกี่ยวกับสภาพทั่วไป ความคิดเห็น และข้อเสนอแนะของครูประจำชั้นประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 กลุ่มตัวอย่างคือ ครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 2 ชั้นละ 209 คน ผลการวิจัยพบว่า ครูมีปัญหามากในเรื่องต่อไปนี้คือ

1. ความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีปฏิบัติในการวัดและประเมินผลระหว่างเรียน
2. ความเข้าใจในการแยกจุดประสงค์แต่ละข้อจากสมุดประจำชั้น เพื่อวัดพฤติกรรมนักเรียน

3. การวัดผลระหว่างเรียนเป็นระยะ ๆ หลังจากสอนจบแต่ละบทเรียน
4. การสอบปลายภาคเรียนให้ครอบคลุมทุกจุดประสงค์การเรียน
5. การใช้วิธีวัดและประเมินผลด้วยการสังเกตและการจดบันทึกพฤติกรรม
6. การสัมภาษณ์ การสอบปากเปล่า
7. การเลือกเครื่องมือการวัดผลการเรียนให้เหมาะสมกับพฤติกรรมที่จะวัด
8. การแบ่งเวลาในชั่วโมงเรียนเพื่อวัดผลการเรียน
9. การสร้างแบบสัมภาษณ์และแบบสำรวจรายการเพื่อวัดพฤติกรรมการเรียนรู้ของ

นักเรียน

10. การวิเคราะห์ข้อสอบเพื่อปรับปรุงให้เป็นข้อสอบที่ดี
11. การใช้บริการของโรงเรียนเกี่ยวกับเครื่องมือในการวัดและประเมินผล

ธีรพงศ์ แก่นอินทร์ (2524 : 79-80) ได้วิจัยเรื่อง ปัญหาและความต้องการในการปรับปรุงการสอนของครูผู้สอนภาษาอังกฤษในจังหวัดตรัง พบว่า ครูมีปัญหาและความต้องการในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการวัดและประเมินผล ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ อุทัย ภิรมย์รัตน์ และ เพ็ญศรี รังสิยากุล (2521 : 50) คือครูไม่สามารถสร้างข้อทดสอบวัดความเจริญได้หลาย ๆ ด้าน หรือหลาย ๆ ทักษะได้ จึงต้องการได้รับข้อทดสอบมาตรฐาน

และรวงทอง คำรงสุกิจ (2525 : 117) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของครูผู้บริหารโรงเรียนในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เกี่ยวกับการเลือกสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียน พบว่า สิ่งที่เป็นปัญหาอันดับแรกของการจัดการเรียนการสอนคือ ครูไม่เข้าใจหลักการวัดและการประเมินผล ปัญหารองลงมาคือ การวัดผลและการประเมินผลไม่ได้มาตรฐาน ไม่มีแบบประเมินและขาดคู่มือการประเมินผล

เสาวลักษณ์ กิตติคุณศิริ (2539 : 165) ได้ศึกษาพบว่า ครูภาษาอังกฤษต้องการเสริมสมรรถภาพด้านการวัดผลและประเมินผลในระดับมาก โดยต้องการเสริมสมรรถภาพเรื่องการสร้างเครื่องมือวัดผลให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ ซึ่งตรงกับกระทรวงศึกษาธิการ (2532 : 26) ได้ศึกษาพบว่า ครูมีปัญหาเกี่ยวกับการวัดผลและประเมินผลการเรียน คือไม่สามารถเลือกและสร้างเครื่องมือให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ และต้องการอบรมเกี่ยวกับเทคนิคการสร้างเครื่องมือวัดผลที่มีคุณภาพ

สีทันดร อินทุสุต (2510 : 67) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การสำรวจปัญหาหมวดภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนต่าง ๆ ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา พบว่า ครูส่วนมากยังขาดความเข้าใจในเรื่องการทดสอบ การทดสอบไม่สัมพันธ์กับวิธีสอน ครูบางคนที่มีความเข้าใจเรื่องการทดสอบพอใช้ได้ แต่ไม่นำไปปฏิบัติ จึงมีข้อเสนอแนะให้ครูพยายามหาความรู้ทางด้านทดสอบ และสนับสนุนให้ผู้รู้ได้ใช้ความสามารถในด้านนี้

บุบผชาติ เฟ่งพินิจ (2512 : 145-149) ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษของครูผู้สอนในระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา พบปัญหาเกี่ยวกับการวัดผล ครูส่วนมากประสบปัญหาไม่มั่นใจในการสร้างข้อทดสอบแบบปรนัย และไม่รู้วิธีการวิเคราะห์ข้อสอบ

สำนักงานการประถมศึกษาแห่งชาติ (2529 : 48-59) พบว่า ปัญหาเกี่ยวกับการวัดผลและประเมินผลการสอน เกิดจาก

1. ครูเกิดเจตคติที่ไม่ดีต่อวิธีการวัดและประเมินผล เพราะยุ่งยากเสียเวลามากในการดำเนินการ
2. ครูขาดความรู้ความเข้าใจลักษณะการวัดและประเมินผล จึงไม่สามารถนำไปปฏิบัติได้ถูกต้องครบถ้วน
3. ครูไม่สามารถสร้างเครื่องมือวัดและประเมินผลด้านลักษณะนิสัยของนักเรียน จึงใช้ข้อทดสอบเพื่อวัดความรู้ของนักเรียนเพียงประการเดียว
4. จุดประสงค์การเรียนรู้ในการประเมินผลมีมากเกินไป

จะเห็นได้ว่าปัญหาและความต้องการของครูด้านการวัดผลและประเมินผลนั้นเนื่องมาจากครูส่วนมากยังขาดความรู้ความเข้าใจในหลักการวัดผลและประเมินผล ครูไม่มีความมั่นใจในการสร้างแบบทดสอบ และไม่กล้านำวิธีการวัดผลแบบใหม่มาใช้กับนักเรียน เช่น การใช้แฟ้มสะสมผลงาน ครูบางคนก็ขาดเทคนิคด้านการวัดผลประเมินผลอย่างมาก บางครั้งก็อาจจะปฏิบัติ เกี่ยวกับการวัดผลและประเมินผลผิดพลาดไปไม่มีมาตรฐาน ครูจึงต้องการให้มีการจัดอบรมให้ความรู้ในเรื่องนี้เป็นอย่างมาก

ส่วนการประเมินผลและการทดสอบ ในการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผู้สอนทราบดีว่าจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม การประเมินผลจึงควรประเมินเพื่อดูว่าผู้เรียนใช้ภาษาสื่อความหมายได้เพียงใด

ในด้านการวัดผลและประเมินผล ครูผู้สอนยังมีปัญหามาก

ปัจจัยที่มีผลต่อปัญหาการสอนภาษาอังกฤษ

ปัจจัยที่มีผลต่อปัญหาการสอนภาษาอังกฤษ ที่ได้ศึกษาจากเอกสารงานวิจัยต่าง ๆ ทำให้ทราบถึงปัจจัยที่แวดล้อมต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ซึ่งอาจมีผลมาจากตัวแปรต่าง ๆ ดังนี้คือ

ประสบการณ์ วิชาที่สำเร็จการศึกษา

1. เพศ

ปัจจัยที่มีผลต่อปัญหาการสอนภาษาอังกฤษอาจจะมีผลมาจากตัวแปรด้านเพศของครูผู้สอนภาษาอังกฤษ ครูผู้สอนทั้งเพศชายและเพศหญิงเป็นผู้ที่ถ่ายทอดความรู้ทางภาษาอังกฤษให้แก่ นักเรียน การสื่อสาร การมีปฏิสัมพันธ์กับนักเรียน ให้นักเรียนเข้าใจ อาจจะขึ้นอยู่กับตัวแปรด้านเพศของครูผู้สอน ถึงแม้ในปัจจุบันสังคมจะยอมรับด้านความเท่าเทียมทางเพศมากขึ้น ก็จะมีการแบ่งแยกเพศน้อยลงก็ตาม แต่ปัจจัยด้านเพศของครูผู้สอนอาจมีผลต่อการจัดการเรียนการสอน และปัญหาการสอนของครูทั้งสองเพศ ย่อมจะต้องแตกต่างกันในเรื่องเพศของครูผู้สอนมีผู้วิจัยไว้ดังนี้คือ

พรรณชัย เจนนพกาญจน์ (2539 : 81) ได้ทำการวิจัยเรื่องสภาพปัญหาและความต้องการของครูผู้สอนโรงเรียนผู้ใหญ๋ในเขตการศึกษา 5 พบว่า ผู้สอนเพศต่างกันประสบปัญหาในการดำเนินงานด้านธุรการและการเงิน ด้านบุคลากร ด้านอาคารสถานที่ ด้านความสัมพันธ์กับชุมชนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมบัติ สาริกากุล (2524 : 78) ได้ศึกษาสภาพแวดล้อมของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนตามทัศนะของนักศึกษา อาจารย์ และผู้บริหาร ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาเพศชายและเพศหญิง มีทัศนะต่อสภาพแวดล้อมของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนด้านการเรียนการสอน และการจัดการศึกษา เพื่อสนองความมุ่งหวังของนักศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .05

ยุพา บุญยะ (2522 : 76-77) ได้ศึกษาเรื่องการศึกษาปัญหาการเรียนการสอนวิชาชีพครู ในกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้คือ อาจารย์ผู้สอนวิชาชีพครู จำนวน 119 คน และนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับสูงปีที่ 2 และระดับปริญญาปีที่ 2 จำนวน 314 คน ผลการศึกษาปรากฏว่า อาจารย์ชายมีความเห็นว่า โครงสร้างของหลักสูตรเป็นปัญหามากกว่าทัศนะของอาจารย์หญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ในปีเดียวกัน มานิต ถนอมพวงเสรี (2522 : 46) ศึกษาเรื่องความวิตกกังวลและความรู้สึกรับผิดชอบของอาจารย์ในวิทยาลัยครู โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บ รวบรวมข้อมูล กลุ่มตัวอย่างเป็นอาจารย์วิทยาลัยครูสังกัดกรมการศึกษาคั้งนี้คือ ทำการสอนปีการศึกษา 2521 จำนวน 338 คน จากวิทยาลัยครู 6 แห่ง ซึ่งสุ่มจากวิทยาลัยครู 36 แห่งทั่วประเทศ ผลการศึกษาปรากฏว่า อาจารย์ชายและหญิงมีความวิตกกังวลและความรู้สึกรับผิดชอบแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ธวัช เจริญสะอาด (2524 : 80) ได้ทำการศึกษาเรื่องผลการปฏิบัติงานของผู้สำเร็จประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูงวิทยาลัยครูพิบูลสงคราม ปีการศึกษา 2520-2522 ในทัศนะของผู้สำเร็จการศึกษาและของผู้บังคับบัญชา โดยใช้แบบสอบถามที่สร้างขึ้นสองฉบับ ฉบับหนึ่งสำหรับผู้บังคับบัญชา อีกฉบับหนึ่งสำหรับผู้สำเร็จประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้บังคับบัญชารายงาน 127 คน ซึ่งเป็นครูใหญ่ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดพิษณุโลก และจังหวัดสุโขทัย และผู้สำเร็จประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง จำนวน 154 คน ผลการศึกษาปรากฏว่าการเปรียบเทียบทัศนะส่วนตัวของผู้สำเร็จประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง จำแนกตามเพศเป็นส่วนรวมในด้านความรู้ทางวิชาการ เพศชายกับเพศหญิงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

กรรณิการ์ พงษ์สนธิ (2525 : 109) ศึกษาเรื่องการเสนอโครงการพัฒนาคณาจารย์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้บริหารทั้งหมดในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จำนวน 130 คน และอาจารย์ที่ทำหน้าที่สอนในคณะต่าง ๆ 11 คณะ โดยสุ่มมาร้อยละ 20 ของอาจารย์แต่ละคณะ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสำรวจที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ผลการศึกษาปรากฏว่า อาจารย์ชายและอาจารย์หญิงมีความรู้และความต้องการเสริมความรู้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อาจารย์หญิงมีความต้องการเสริมความรู้มากกว่าอาจารย์ชายในด้านความรู้พื้นฐานเพื่อการสอน วิธีการสอน การดำเนินการ และการประเมินผลการสอน แต่อาจารย์ชายมีความรู้มากกว่าอาจารย์หญิงในด้านการใช้สื่อการสอน

บุทรนันท์ ขวัญทองยิ้ม (2534 : 55) ได้วิจัยเรื่องการศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลกับความรู้สึกรับผิดชอบของหัวหน้างาน ในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ พบว่า ความวิตกกังวลกับความรู้สึกรับผิดชอบของหัวหน้างานในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ มีความสัมพันธ์กันทางลบตามตัวแปร เพศชายมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เพศหญิงมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

จากผลการวิจัยที่กล่าวมาข้างต้น เกี่ยวกับตัวแปรเรื่องเพศ สรุปได้ว่าอาจารย์เพศชายและอาจารย์เพศหญิงน่าจะมียุทธศาสตร์ด้านการเรียนการสอนที่แตกต่างกัน

2. ประสพการณ์ในการสอน

ในการจัดการเรียนการสอนให้เกิดประสิทธิภาพในการสอน ขึ้นอยู่กับความพร้อมของครูผู้สอนด้วยประการหนึ่ง โดยเฉพาะในวิชาภาษาอังกฤษควรจะใช้ครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการสอน มีความสามารถในการวางรากฐานที่ถูกต้องให้กับนักเรียน การทำงานใด ๆ ก็ตาม ผู้ที่มี

ประสบการณ์มาก ย่อมจะมีความเชี่ยวชาญ ชำนาญในงานนั้น ๆ การฝึกสอนของครูที่จะออกไปเป็นครูก็เป็นสิ่งที่ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการสอน ถ้าครูฝึกสอนเรียนรู้เทคนิคการฝึกสอนแต่ในตำรา โดยขาดประสบการณ์จากการสอนจริง ๆ ในชั้นเรียน น่าจะมีปัญหาตามมามากมาย และครูฝึกสอนเหล่านั้นจำเป็นจะต้องมีครูที่เลี้ยง ซึ่งเป็นผู้มีประสบการณ์ในการสอนมากกว่าเป็นผู้คอยชี้แนะ ให้ความช่วยเหลือ อาจกล่าวได้ว่าประสบการณ์ในการสอนน่าจะเป็นตัวแปรที่ส่งผลต่อปัญหาการสอนภาษาอังกฤษของครูที่

ชัยวัน พรประสิทธิ์ (2539 : 88) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาปัญหาและความต้องการทางการสอนของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาในโรงเรียนเอกชน จังหวัดสมุทรปราการ พบว่า ผู้มีประสบการณ์สอนภาษาอังกฤษต่ำกว่า 6 ปี มีปัญหาและมีความต้องการมากกว่าผู้มีประสบการณ์สอนภาษาอังกฤษ 6 ปีขึ้นไปทุกด้าน ได้แก่ ด้านหลักสูตร ด้านสื่อการเรียนการสอน ด้านวิธีสอน และด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน

ศิกานต์ เพียรธัญญาภรณ์ (2534 : 104) ได้วิจัยเรื่องปัญหาเกี่ยวกับการสอนกลุ่มประสบการณ์พิเศษ (ภาษาอังกฤษ) ของผู้สอน สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดหนองคาย ผลการวิจัยพบว่า ครูที่มีประสบการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษระหว่าง 1-5 ปี มีปัญหาเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษ ด้านการเตรียมการสอน และด้านสื่อการสอนมากกว่าครูที่มีประสบการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษมากกว่า 5 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เฉลิมพล สวัสดิ์พงษ์ (2533 : 191-193) ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาปัจจัยที่สามารถจำแนกสมรรถภาพด้านการสอนของครูภาษาอังกฤษ ในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญจังหวัดอุบลราชธานี ผลการวิจัยพบว่า ในด้านประสบการณ์การสอนพบว่า ปัจจัยด้านประสบการณ์การสอนมีความสัมพันธ์กับระดับสมรรถภาพด้านการสอนของครูภาษาอังกฤษทุกด้าน

พิศวง อังศิริวัฒน์ (2530 : 157) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การนำเสนอแนวทางการนิเทศการสอนครูภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครราชสีมา พบว่า ครูในโรงเรียนขนาดใหญ่ส่วนใหญ่จบวิชาเอกภาษาอังกฤษ มีประสบการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษ 6-10 ปี และเข้ารับการอบรมการสอนภาษาอังกฤษแล้ว มีความรู้ความเข้าใจในการจัดการเรียนการสอนมาก มีความต้องการจำเป็นในการนิเทศการสอนระดับปานกลาง 2 ด้านคือ ด้านเนื้อหาวิชา และด้านสื่อการเรียนการสอน โรงเรียนขนาดกลางและขนาดเล็ก ครูภาษาอังกฤษส่วนใหญ่จบการศึกษาวิชาเอกอื่น ๆ ที่ไม่ใช่ภาษาอังกฤษมีประสบการณ์การสอน 1-5 ปี และไม่เคยผ่านการอบรมการสอนภาษาอังกฤษมาก่อน จึงมีความต้องการจำเป็นในการนิเทศการสอนในระดับมากใน ด้านเนื้อหาวิชา ด้านวิธีการสอนและเทคนิคการสอน ด้านสื่อการเรียนการสอน ด้านการวัดผลและประเมินผล

สุทธิพล โนนพันธ์ (2520 : 76) ได้ศึกษาเรื่องผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้น ประถมปีที่ 1 ที่เรียนจากหลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 ฉบับร่างครั้งที่ 1 พ.ศ. 2518 กลุ่ม ทักษะภาษาไทย การวิจัยครั้งนี้ใช้นักเรียนชั้นประถมปีที่ 1 ปีการศึกษา 2519 ของโรงเรียนที่อยู่ใน โครงการทดลองใช้หลักสูตรของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ จำนวนโรงเรียน 50 โรงเรียน เป็นโรงเรียนทดลอง 25 โรงเรียน และโรงเรียนควบคุม 25 โรงเรียน ผลการศึกษาปรากฏว่า การ สอนของครูจะได้ผลดีตามจำนวนปีของประสบการณ์ในการสอน กล่าวคือ ครูที่มีประสบการณ์สูง มีความสามารถในการสอนนักเรียนให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยสูงกว่าครูที่มี ประสบการณ์น้อย ๆ

กรรณิการ์ พงษ์สนธิ (2525 : 109) ศึกษาเรื่องการสอนโครงการพัฒนาคุณาจารย์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ผลการศึกษาปรากฏว่า อาจารย์ที่มีระยะเวลาปฏิบัติงานต่างกันก็มีความรู้ และความต้องการเสริมความรู้ในบทบาทและภารกิจด้านการเรียนการสอนแตกต่างกันอย่างมีนัย สำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเฉพาะความรู้ในด้านวิธีการสอน ความต้องการเสริมความรู้ในด้าน ความรู้พื้นฐานเพื่อการสอน วิธีการสอน การดำเนินการสอน และการใช้สื่อการสอน

นพรัตน์ ชัยเรือง (2540 : 63) ศึกษาปัญหาการสอนวรรณกรรมร้อยกรองตามหลักสูตร ประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 4 ของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครศรีธรรมราช ปีการศึกษา 2538 พบว่า ครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ต่างกันคือ น้อยกว่า 5 ปี กับตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป มีปัญหาการ สอนวรรณกรรมร้อยกรองในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 4 โดยส่วนรวมแตกต่างกันอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติ ($P = 0.000$) โดยครูผู้สอนที่มีประสบการณ์น้อยกว่า 5 ปี มีปัญหาการสอน วรรณกรรมร้อยกรองมากกว่าครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป และเมื่อพิจารณาเป็นราย ด้านคือ ด้านผู้สอน ด้านผู้เรียน ด้านเนื้อหา และด้านกระบวนการเรียนการสอน ก็พบว่า ครูผู้สอนที่ มีประสบการณ์ต่างกันคือน้อยกว่า 5 ปี ตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป มีปัญหาการสอนวรรณกรรมร้อยกรอง ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P = 0.000$) โดยครูผู้สอนที่มีประสบการณ์น้อยกว่า 5 ปี มีปัญหา การสอนวรรณกรรมร้อยกรองมากกว่าครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ตั้งแต่ 5-6 ปี

อุทมนันท์ ขวัญทองขี้ม (2534 : 60) ได้วิจัยเรื่อง การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความ วิตกกังวลกับความรู้ที่รับผิดชอบของหัวหน้างานในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขต หาดใหญ่ พบว่า ความวิตกกังวลกับความรู้ที่รับผิดชอบของหัวหน้างานในมหาวิทยาลัยสงขลา นครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ มีความสัมพันธ์กันในทางลบตามตัวแปร ประสบการณ์ดำรง ตำแหน่งหัวหน้างานไม่เกิน 5 ปี มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ประสบ การณ์ดำรงตำแหน่งหัวหน้างาน 5 ปี ถึง 10 มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ผลของการศึกษาค้นคว้าเรื่องประสบการณ์ในการสอน พอสรุปได้ว่า ผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการสอนแตกต่างกัน น่าจะมีปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

3. วิชาที่สำเร็จการศึกษา

ปัญหาที่ศึกษาพบมาเป็นส่วนใหญ่ในการจัดการเรียนการสอน คือ ครูผู้สอนไม่สามารถทำการสอนได้ดี เนื่องจากจำเป็นต้องสอนในวิชาหรือในชั้นเรียนที่ตนเองไม่ถนัด หรือไม่ตรงกับสาขาวิชาที่สำเร็จการศึกษามา ปัญหาดังกล่าวจะพบมากในโรงเรียนประถมศึกษา ซึ่งหลาย ๆ ฝ่ายมองไปว่า ครูผู้สอนชั้นประถมศึกษาคือใครก็ได้ ทุกคนย่อมมีความสามารถสอนได้เหมือนกันหมด ซึ่งผู้ที่ศึกษาดังกล่าวไม่คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลของครูผู้สอน โดยเฉพาะผู้ที่ต้องสอนในวิชาที่ตนเองไม่ได้สำเร็จการศึกษามาโดยตรงย่อมเกิดปัญหา สร้างความหนักใจให้แก่ครู ฉะนั้นวิชาที่สำเร็จการศึกษาของครูย่อมเป็นตัวแปรที่สำคัญตัวหนึ่ง ซึ่งจะส่งผลต่อการจัดการเรียนการสอน มีผู้วิจัยเกี่ยวกับวิชาที่สำเร็จการศึกษาของครูไว้ดังนี้

ชัยวัน พรประสิทธิ์ (2539 : 85-87) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาปัญหาและความต้องการทางด้านการสอนของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาในโรงเรียนเอกชนจังหวัดสมุทรปราการ พบว่า ผู้มีวุฒิสาขาอื่น ๆ มีปัญหาด้านหลักสูตร ด้านสื่อการเรียนการสอน ด้านวิธีสอน และด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน มากกว่าผู้ที่มีวุฒิวิชาเอกหรือวิชาโทภาษาอังกฤษทุกด้าน ทั้งนี้เป็นเพราะผู้ที่มีวุฒิตรงตามวิชาที่สอนย่อมแก้ปัญหาได้ดีกว่า แต่ผู้ที่มีวุฒิสาขาอื่น ๆ มีความต้องการน้อยกว่าผู้ที่มีวุฒิวิชาเอกหรือวิชาโทภาษาอังกฤษทุกด้าน ได้แก่ ด้านหลักสูตร ด้านสื่อการเรียนการสอน ด้านวิธีสอน และด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียน ทั้งนี้เป็นเพราะผู้ที่มีวุฒิอื่น ๆ มีชั่วโมงสอนภาษาอังกฤษน้อยกว่าวิชาอื่น จึงสนใจวิชาอื่นมากกว่าภาษาอังกฤษ ทำให้ไม่มีความต้องการอะไรมาก เมื่อพิจารณาผู้ที่จบสาขาวิชาเอกหรือวิชาโทภาษาอังกฤษ พบว่า ผู้ที่จบปริญญาตรีมีปัญหาด้านหลักสูตร ด้านสื่อการเรียนการสอน ด้านวิธีสอน และด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียนน้อยกว่าผู้จบ ป.กศ.สูง แสดงว่า ผู้ที่มีความรู้มากกว่าสามารถแก้ปัญหาได้มากกว่า แต่ผู้จบปริญญาตรีมีความต้องการมาก แสดงว่าต้องการพัฒนาตัวเองมาก

อุมา เศรษฐสุข (2536 : 104) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องการศึกษาปฏิบัติการสอนของครูภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาในจังหวัดสุราษฎร์ธานี พบว่า การปฏิบัติการสอนของครูภาษาอังกฤษ ที่จบวิชาเอกภาษาอังกฤษ ปฏิบัติการสอนในด้านการเตรียมการสอน ด้านวิธีการสอน ด้านการจัดบรรยากาศในชั้นเรียน และด้านการวัดผลและประเมินผล ได้ดีกว่าครูภาษาอังกฤษที่จบวิชาเอกอื่น

เฉลิมพล ศวัสดิ์พงษ์ (2533 : 191-193) ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาปัจจัยที่สามารถจำแนกสมรรถภาพด้านการสอนของครูภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดอุบลราชธานี ผลการวิจัยพบว่า ด้านวุฒิทางการศึกษาพบว่า มีความสัมพันธ์กับสมรรถภาพด้านการสอนของครูภาษาอังกฤษรวมทุกด้าน

สมเกียรติ สังข์สังวรรณ (2532 : 77) ได้ศึกษาปัญหาการสอนวิชาการศึกษาค้นคว้าเบื้องต้นของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาการสอนของกลุ่มตัวอย่างที่แบ่งเป็น 2 ตัวแปรคือ วิชาเอก และประสบการณ์ ซึ่งวิชาเอกแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ วิชาเอกภาษาไทย และวิชาเอกบรรณารักษ์ สำหรับประสบการณ์แบ่งเป็น น้อยกว่า 5 ปี และตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป พบว่าปัญหาการสอนของ 2 ตัวแปรแตกต่างกัน

ชวน โปร่งจิตต์ (2530 : 46) ได้ศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการสอนภาษาอังกฤษของครูผู้สอนระดับประถมศึกษาจังหวัดปทุมธานี มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคการสอนภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างที่แบ่งเป็น 2 ตัวแปรคือ วิชาเอก และประสบการณ์ในการสอน พบว่า ครูผู้สอนมีปัญหาและอุปสรรคแตกต่างกัน

พงศ์ศักดิ์ ภูมิศิริไพบุลย์ (2535 : 54) ได้ศึกษาปัญหาการจัดการเรียนการสอนวิทยาศาสตร์ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ตามทัศนะของครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยม สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลของครูอาจารย์ผู้สอนที่มีสาขาวิชาเอกต่างกัน มีทัศนะต่อปัญหาการจัดการเรียนการสอน โดยส่วนรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยครูอาจารย์ผู้สอนที่มีสาขาวิชาเอกวิทยาศาสตร์ทั่วไป มีทัศนะต่อปัญหาการจัดการเรียนการสอนวิชาวิทยาศาสตร์ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นสูงกว่าครูอาจารย์ผู้สอนที่มีสาขาวิชาเอกวิทยาศาสตร์เฉพาะสาขา ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

นพรัตน์ ชัยเรือง (2540 : 62) ศึกษาปัญหาการสอนวรรณกรรมร้อยกรองตามหลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 4 ของโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครศรีธรรมราช ปีการศึกษา 2538 พบว่า ครูผู้สอนที่มีวิชาเอกต่างกันคือ ครูผู้สอนวิชาเอกภาษาไทยกับครูผู้สอนวิชาเอกอื่น ๆ มีปัญหาการสอนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 4 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P = 0.000$) โดยครูผู้สอนวิชาเอกอื่น ๆ จะมีปัญหาการสอนมากกว่าครูผู้สอนวิชาภาษาไทย โดยส่วนรวมเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านคือ ด้านครูผู้สอน ด้านผู้เรียน ด้านเนื้อหา และด้านกระบวนการเรียนการสอน พบว่า ครูผู้สอนที่มีวิชาเอกต่างกันมีปัญหาการสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P = 0.000$) ทุก ๆ ด้าน โดยครูผู้สอนวิชาเอกอื่น ๆ จะมีปัญหาการสอนมากกว่าครูผู้สอนวิชาภาษาไทย

พรรณชัย เจนนพกาญจน์ (2539 : 81) ได้ทำการวิจัยเรื่อง สภาพปัญหาและความต้องการของครูผู้สอนในโรงเรียนผู้ใหญ่ในเขตการศึกษา 5 พบว่า ผู้สอนที่มีวุฒิการศึกษาต่างกัน ประสบปัญหาในการดำเนินงานด้านความสัมพันธ์กับชุมชนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

อภิัญญา คุณเลิศดี (2534 : 87) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ปัญหาการสอนของครูคณิตศาสตร์ระดับมัธยมศึกษาในเขตการศึกษา 9 พบว่า วุฒิการศึกษาของครูคณิตศาสตร์มีความสัมพันธ์กับปัญหาการสอนคณิตศาสตร์ ด้านเนื้อหา และด้านกิจกรรมการเรียนการสอนแตกต่างกัน ครูคณิตศาสตร์ที่มีวุฒิการศึกษาสูงมีปัญหาด้านเนื้อหาน้อย ส่วนครูคณิตศาสตร์ที่มีวุฒิการศึกษาต่ำ มีปัญหาด้านเนื้อหามาก ครูคณิตศาสตร์ที่มีวุฒิการศึกษาสูงมีปัญหาด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ส่วนครูคณิตศาสตร์ที่มีวุฒิการศึกษาต่ำ มีปัญหาด้านกิจกรรมการเรียนสอนน้อย

จากการที่ได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ในด้านวิชาที่สำเร็จการศึกษาหรือวุฒิการศึกษาของครูผู้สอน มีผลต่อการจัดการเรียนการสอน ครูที่มีวุฒิการศึกษาแตกต่างกัน ประสบปัญหาในการสอนแตกต่างกัน โดยเฉพาะในวิชาภาษาอังกฤษ ครูผู้สอนที่สำเร็จการศึกษามีวุฒิปริญญาอังกฤษมาโดยตรง และครูที่ไม่มีวุฒิปริญญาทางภาษาอังกฤษ จะประสบปัญหาในการสอนแตกต่างกัน

จากเอกสารงานวิจัยที่กล่าวมา จะเห็นได้ว่า ปัจจัยที่มีผลต่อปัญหาการสอนภาษาอังกฤษมาจากตัวแปรในเรื่องเพศของครูผู้สอน ประสบการณ์ในการสอน และวิชาเอกที่สำเร็จการศึกษาของครูผู้สอน ซึ่งเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นว่าครูอาจารย์ที่มีเพศต่างกันมีประสบการณ์ในการสอนต่างกัน มีวิชาเอกที่สำเร็จการศึกษาต่างกัน จะมีปัญหาในการสอนแตกต่างกัน